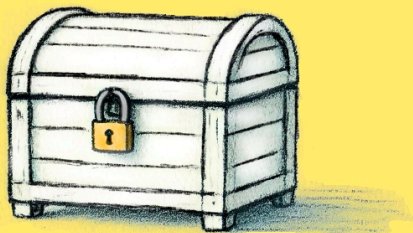

דריור פהן

העכבר
ששמר
על תיבת
האוצר

הענבד ששמו על תיבת האוצר

דודו נהן

ביום חורף קריר ונעים
ברמת גן, סמוך לרחוב הדקלים
ילדה קטנה, שלא ננקוב בשמה,
ראתה -

בזווית העין, ממש בחטף
ממש רגע לפני שהוא נטרף -
מתחת למכונת, צמוד לגלגלים
מתחבא משני חתולים גדולים - עכבר

והעכבר (גם שמו עדיין לא יוזכר)
נואש אבל אמיץ, ממש אביר
קרא לה בצפצוף זעיר
ילדה, מהרי נא, השמיים נופלים!
סלקי מפה מהר את שני החתולים!
היא רצה, ברגליים רקעה
החתולים שמעו ופתחו חיש בריצה
והעכבר, שכך ניצל,
הודה לה בדמעות וגם שאל
מה שמך, ילדה, והוריך מניין?
הצלת את חיי, נפתח בקבוק של יין...
לילדה קראו ליה, ולעכבר
(ששמו עדיין לא הוזכר)
קראו נבוכדנצאר
זה שם מעט מוזר, היא אמרה,
בשביל עכבר כל כך קצר...
הוא התכעס - אמירה זו אינה במקומה!
אני אינני סתם עכבר!
אני הוא השומר של תיבת האוצר!
ליה הקטנה לא התכוונה להקניט

(עלינו להודות שהיא הייתה קצת
סקרנית)
הכיצד?, קראה, זה נהדר!
אולי אוכל לראות את אותו האוצר?
נבוכדנצאר ממש נחרד -
לראות את האוצר - קרא - הכיצד?
האוצר הן חבוי בין חדרי מדרגות...
הוא סוד השמור בסודי סודות!
בין חדרי מדרגות?, ליה לא נבהלה,

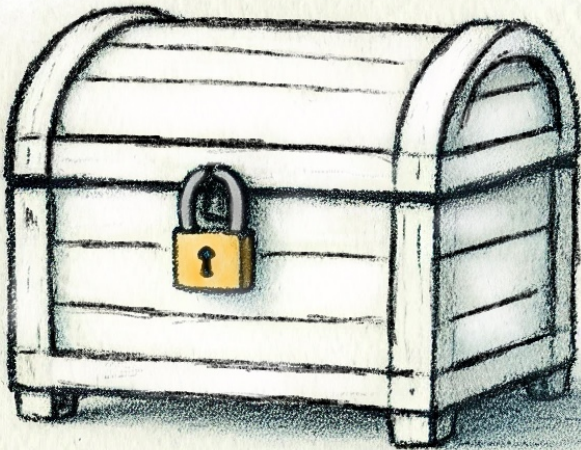
הרי שם היא שומרת גם את הסודות שלה...

מבלי להתבלבל חיטטה בתיקה וכיבדה את העכבר בחריץ גבינה גבינה, הוא אמר, זה ממש במקום, הרי לא אכלתי דבר כל היום...

וכך, לאחר שאכל ושבע, הזמין העכבר את ליה הקטנה לבוא אחריו, גם היום גם מחר, לבוא ולראות את תיבת האוצר! כך הלכו השניים, יד ביד (או יד בזנב, כי זה מה שאפשר) בין חדרי מדרגות, דרך פתח כה צר, אל מקום מחבואה של תיבת האוצר. את הדרך שעברו אני לא אתאר, על דרכי המסתור לא אוסיף לספר, כי נשבעתי לסוד, מה יש לדבר...

והאוצר, השמור מכל משמר,
נח בחדר קטן, מבודד ונסתר,
בלי חשמל וריהוט, בלי שום מנורה,
מואר בדרך הצמוד לתקרה,
שם על הבטון החשוף והקר
שכנה לה לבטח תיבת האוצר.
הייתה זו תיבה רבועה, לבנה,
כמו קופסת נעליים, חשבה הילדה.
העכבר, עם מפתח חלוד וקצר,
פתח בפניה את תיבת האוצר.

ראי, הוא אמר, את תיבת הפלאים – יש בה כל דבר שאנשים שוכחים.
הנה מסטיק בצבע ורוד נהדר, והנה עטיפות ממתקים – תריסר.
יש כאן גם הזמנות, לברית ולחתונה,
ושקלים חדשים יש, יותר משלושה.
והנה זיכרונות שכתב משורר,
והשליך לביוב כי החליט לוותר
על המשך הכתיבה, על השיר והדף
רק אנחנו שומרים על כל מה שחלף...
בין חדרי מדרגות, בקופסת האוצר
על דברי הימים כך שומר העכבר!

וליה ישבה על הבטון הקר,
וסידרה לפניה כל דבר ודבר.
הם ישבו כך שעות, ואולי גם ימים,
ודיברו על דברים שאנשים שוכחים.
כי העולם לא עומד על מעשים גדולים,
מעללי גבורה או דגלי אבירים,
רק על דף שאבד, פרח, דלי או סינר,
את כל זאת הסביר לה נבוכדנצר

לאחר זמן ארוך שכמעט אין למדוד,
כשליה כבר הייתה רעבה עד מאוד,
מקצה המדרגות, מסוף העלייה,
שמעו השניים בבירור את צלילה של יללה.
העכבר נחרד, כל גופו ממש רעד,
אוי לי, אוי, אני לבד,
לא יצילני אף אחד,
זה החתול, אויב אכזר,
הוא לא שומר על שום דבר!
אותי יאכל, ויפזר את האוצר!
וכלום לא יישאר, גורל כה מר...

שכחת משהו, מר עכבר, אמרה ליה הילדה,
אני עוד כאן, יחד נמצא את התשובה,
נציל את האוצר, נבטל את רוע
הגזרה...

היא אספה דבר ועוד דבר,
סגרה ונעלה את תיבת האוצר,
חיטטה בשמלתה, בין הכיסים,
והוציאה פחית של דגים משומרים...
את הפחית הציבה על הרצפה,
פתחה אותה, ואז את העכבר לקחה,
הכניסה אותו אל כיס הסינר,
ובידה הרימה את תיבת האוצר.

וכך השניים, ילדה ועכבר
(ועוד, יש לזכור, גם תיבה עם אוצר)
עלו וטיפסו בגרמי מדרגות,
עברו חתולים מורעבים - מאות,
שמיהרו ויצאו מכל הפתחים,
מבניינים וחצרות, ממכסי הפחים,
וחלפו על פניהם, מייללים ורצים,
נמשכים כולם אל ריחות הדגים.

כך ליה הקטנה, ונבוכדנצאר העכבר,
הצילו מאסון את תיבת האוצר.
הם החביאו אותה במקום מיוחד,
אותו איש לא ימצא, לא חתול, לא קרפד.
ויחד פתחו במחול נהדר,
עכבר וילדה, ילדה ועכבר.

ואת שאר עלילותיהם של ליה הילדה והעכבר נבוכדנצאר,
אולי נספר מחר.

